

Biblická čtení:

1 Mojžíšova 15, 1-6: Po těchto událostech se stalo k Abramovi ve vidění slovo Hospodinovo: „Nic se neboj, Abrame, já jsem tvůj štít, tvá přehojná odměna.“ Abram však řekl: „Panovníku Hospodine, co mi chceš dát? Jsem stále bezdětný. Nárok na můj dům bude mít damašský Elíezer.“ Abram dále řekl: „Ach, nedopřáls mi potomka. To má být mým dědicem správce mého domu?“ Hospodin však prohlásil: „Ten tvým dědicem nebude. Tvým dědicem bude ten, který vzejde z tvého lůna.“ Vyvedl ho ven a pravil: Pohleď na nebe a sečti hvězdy, dokážeš-li je spočítat.“ A dodal: „Tak tomu bude s tvým potomstvem.“ Abram Hospodinovi uvěřil a on mu to připočetl jako spravedlnost.

List Židům 11, 1-3.8-16: Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme. K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím. Ve víře chápeme, že Božím slovem byly založeny světy, takže to, na co hledíme, nevzniklo z viditelného. Abraham věřil, a proto uposlechl, když byl povolán, aby šel do země, kterou měl dostat za úděl; a vydal se na cestu, ačkoli nevěděl, kam jde. Věřil, a proto žil v zemi zaslíbené jako cizinec, bydlel ve stanech s Izákem a Jákobem, pro které platilo totéž zaslíbení, a upínal naději k městu s pevnými základy, jehož stavitelem a tvůrcem je sám Bůh. Také Sára věřila, a proto přijala od Boha moc, aby se stala matkou, ačkoliv už překročila svůj čas; pevně věřila tomu, kdo jí dal zaslíbení. Tak z jednoho muže, a to už starce, vzešlo tolik potomků, jako bezpočtu je hvězd na nebi a jako je písku na mořském břehu'. Ve víře zemřeli ti všichni, i když se splnění slibů nedožili, nýbrž jen zdálky je zahlédli a pozdravili, vyznávající, že jsou na zemi jen cizinci a přistěhovalci. Tím dávají najevo, že po pravé vlasti teprve touží. Kdyby měli na mysli zemi, z níž vykročili, měli možnost se tam vrátit. Ale oni toužili po lepší vlasti, po vlasti nebeské. Proto sám Bůh se nestydí nazývat se jejich Bohem. Vždyť jim připravil své město.

Lukáš 12, 32-40: Neboj se, malé stádce, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království. Prodejte, co máte, a rozdejte to. Opatřte si měšce, které se nerozpadnou, nevyčerpatelný poklad v nebi, kam se zloděj nedostane a kde mol neničí. Neboť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce. Buďte připraveni a vaše lampy ať hoří. Buďte jako lidé, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, až přijde a zatluče na dveře. Blaze těm služebníkům, které pán, až přijde, zastihne bdící. Amen, pravím vám, že se opáše, posadí je ke stolu a sám je bude obsluhovat. Přijde-li po půlnoci, či dokonce při rozednění a zastihne je vzhůru, blaze jim. Uvažte přece: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nedovolil by mu vloupat se do domu. I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se toho nenadějete.“

Posila do našich lidských obav

Jsme malá skupinka lidí tady v náboženské obci v Michli, bez ohledu na to, zda jsou prázdniny či nikoli. Křesťanské sbory nejen v naší církvi nejsou příliš početné, i když v televizních přenosech někdy vidíme i početná shromáždění. První myšlenka pak je hořekovat a vzpomínat na doby minulé, kdy sbory byly plné. Zdalipak církev bude i v dalších generacích, ba dokonce v blízké budoucnosti? Avšak být početní ještě neznamená mít pravdu, nebo pravou víru. Stejně jako být bohatý neznamená, že žiji správně podle Boží vůle, a proto jsem odměněn bohatstvím a pohodlným životem. My se však chceme ptát Písma a tam hledat odpovědi na naše obavy.

Správná životní cesta vedená pravou vírou je nám dnes přiblížena na Abrahamovi – cesta k lidsky nezajištěné budoucnosti s Bohem, cesta toužící se řídit Božím slovem a pod jeho poslušností. Učíme se ptát v životě: Co by se líbilo Pánu Bohu? Jak mohu svým životem co nejlépe ukazovat, že věřím v Ježíše jako svého Pána a Spasitele lidí, a že v něm přišlo Boží království na svět v skrytosti.

Mezi všemi našimi přáními aby to největší znělo: chci věřit v existenci Božího království, a proto ho stále očekávám. To, že o Ježíši víme, že v něj usilujeme věřit a následovat ho svým chováním, že nám zaslíbil Boží království, to je obohacení našeho života tady na zemi. Není to nějaký ústrk, nějaká životní nevýhoda. Víra v Pána Boha a v existenci Božího království je zásadní výhodou pro náš život. Zdali jsme dobře hmotně zajištěni, zdali jsme zdraví či nikoli, zdali jsme staří či mladí, silní či slabí, to je jen abych tak řekla kulisa, ve které „zápasíme“ o život věčný pro sebe.

Vydat se abrahámovskou cestou, vyjít do života nově pod Božím vedením, následovat Pána Ježíše, to v současnosti znamená patřit k menšině. Ono totiž není snadné pochopit, k čemu člověka Bůh volá, když se o něm ani nechci dozvědět. Nebo co jsou poklady v nebi, co je Boží království, co je obsluhování u stolu (Večeře Páně), ke kterému Bůh zve. Snad nezaspíme. Důležité je, aby ti, co tvoří malé stádce věděli, že jim Bůh dal království, které se již na zemi začíná, že je obdarovává svou přítomností, svou vládou, svým odpuštěním, svým dědictvím v nebi. (v Bohu své naplnění má). Jen člověk, který ví, jak je s Bohem bohatý, vydrží ve víře, i když nastanou horší časy než jen „že je nás málo“. Takový člověk ví, že není „křesťanstvím“ nijak v životě ošizen, není o nic připraven. Naopak je nezaslouženě a vrchovatě obohacován, a proto má z čeho a co rozdávat.

Učme se objevovat a chápat dar Božího království. Potkáváme se s ním v tomto světě, v zárodku či skrytosti už teď. Z něj a v něm smysluplně žijeme, i když víme, že se naplní až v Boží blízkosti, až za hranicí naší smrti. S pokojem a radostí v srdci můžeme každého rána vstát a děkovat, že k malému „stádcí“ smíme patřit, že naše vztahy dokážeme projevovat laskavostí, trpělivostí, láskou, ochotou a pomocí až i obětí.